

A VILÁG #1 BESTSELLERSZERZŐJE

JAMES PATTERSON

DAVID ELLIS

GYILKOS HÁZ

Ha ide belépsz... halott vagy

**JAMES PATTERSON
DAVID ELLIS**

GYILKOS HÁZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

PROLÓGUS

BRIDGEHAMPTON, 1995

A FIÚ KINYITJA A SZEMÉT. Odakint még sötét van. A nyitott ablakon csípős, hideg levegő áramlik a szobába. Normális esetben aludna még egy órát, de az éjjel szinte le sem hunyta a szemét, annyira izgult a mai nap miatt. Még abban sem volt biztos, hogy aludt-e egyáltalán.

Megpillantja a sarokban álló hosszú, keskeny trombitatokat, és pulzusa azonnal felgyorsul. A rengeteg próba és a hosszú órákon keresztül tartó gyakorlás, amíg a kezébe és a vállába kízó fájdalom nem költözött, és a feje lüktetni nem kezdett... ez a rengeteg előkészület mind a mai nap miatt. És ez a nap elérkezett végre!

Kapkodva fogat mos, felveszi a halloweenre vásárolt jelmezt, aztán fogja a trombitatokat és a hátizsákot, amivel suliba szokott járni, majd halkán, nehogy felébressze az édesanyját, lemegy a földszintre.

Feltépi a Pop-Tarts-doboz celofánját, kivesz két lekvárral töltött táskát, beteszi a kenyérpirítóba, és tölt magának egy csésze hideg tejet. A tejet megissza, de a péksüteményhez egyelőre nem nyúl. Annyira izgul, hogy a gyomra hangosan morogni kezd. Úgy dönt, hogy majd később, a nagy műsor után fog enni.

Még mindig sötét van, és a levegő is csípősen hideg, amikor kilép a házukból, és vállán a hátizsákkal, bal kezében a trombitatokkal elindul az utcán.

Az utca végén jobbra néz, és nagyjából egy kilométerrel távolabb meglátja az Atlanti-óceán felől hömpölygő ködöt. Sötét és végtelen. Mint mindig, tekintete az óceán partján álló egyik házra vándorol; egy dombtetőn álló, kísértet járta házra, ami még ilyen messziről is mintha gúnyosan nézne vissza rá.

Az Ocean Drive 7. alatt

Biztosan megleled halálodat

Egész testében remeg, de lerázza magáról a baljós érzéseket, és balra fordulva északnak tart az Ocean Drive-on. Menet közben a trombitatokat folyamatosan egyik kezéből a másikba veszi, mert nem akarja, hogy valamelyik is nagyon elfáradjon, és ez tönkretegy a mai előadást. A reggeli levegő mostanra érezhetően melegedni kezd, és tekintve, milyen hideg volt reggel, ez jó érzéssel tölti el. A nap is kibukkan a fák csúcsa felett. Az ezernyi színben pompázó levelek táncot járnak a fényben. Erővel kell elfojtania magában a vágyat, hogy izgatott kislányként szökdécseljen.

Mert ő már nem kislány. Nem nyolc- vagy tízéves.

Ahogy tervezte, elsőként érkezik meg. Teljesen egyedül van a hektárnyi füves területen, ami üresen terpeszkedik egészen a téglalapú épületek déli tövében álló baseballpályáig és a játszótérig. Legalább fél focipályányi hosszúságban sehol egy fa vagy bokor.

A keleti oldalon álló erdő fái felé fordul, és megkeresi a legtökéletesebb helyet. Kinyitja a trombitatokat, majd előveszi belőle a töltött puskát.

A kezébe fogja, vesz egy mély lélegzetet, és próbál nyugalmat erőltetni magára. Szíve csak úgy zakatol, lélegzete elakad, végtagjai remegni kezdenek.

Lenéz *Csillagok háborúja*-órájára, melyet a jelmezére vett fel. Hamarosan megszólal az első csengő. A jelző. A diákok között lesznek, akik korábban érkeznek a suliba, és a hátsó ajtó körül gyülekeznek, hogy később csapatokra oszolva labdázni vagy frizbizni kezdjenek. A kisebb gyerekek a játszótéren vannak.

De ő most nem a kisebbeket akarja.

Megint az órájára pillant. Darth Vader szerint mindjárt itt az idő. Eredetileg azt tervezte, hogy az alkalomhoz illő módon ő is Darth-nak öltözik, azonban a túlságosan nagy sisakban esetlennek érezte magát – ráadásul amikor kipróbálta, a puska távcsövébe sem tudott rendesen belenézni.

Teljesen elvész a saját világában, az álmodozásban és a szélben táncoló levelek látványában, így észre sem veszi, amikor eljön az idő. Megjöttek. Kisgyerekek, akik a szüleik kezét fogva izgatottan ugrándoznak. Valamivel idősebbek, ők egymás mellett sétálnak. Superman, Batman és Aquaman, vámpírok és bohócok, cicák és nyuszik, Hamupipőke és Hófehérke, Csingiling, Pocahontas és Woody a *Toy Story*-ból, Ronald Reagan, Simba az *Oroszlánkirály*-ból, Mr. Spock...

...na és persze ott vannak a legidősebbek is, a végzősök. Akadnak ugyan néhányan, akiknek ki van festve az arca, vagy valami látszatjelmezt viselnek, többnyire azonban túlságosan menőeknek gondolják magukat ahhoz, hogy a kisebbekhez hasonlóan beöltözzenek...

– Színpadra! – mondja. A tévében hallotta ezt a szót egy régebbi filmben, amit nem is lett volna szabad megnéznie, és azonnal megtetszett neki. A jelmeze alatt egyre jobban melege lett.

– Színpadra! – mondja még egyszer, és célzásra emeli a puskát. Ez alkalommal hangja magabiztosabban, határozottabban csendül. Azután pedig egy pillanat alatt megváltozik minden. Mintha valaki elfordított volna benne egy kapcsolót. Végtelen nyugalom száll le rá,

ami már önmagában is csodálatos érzés. Nézzen rá a világ! Nézzen rá mindenki, ahogyan higgadtan kilép a fák takarásából, és lassan lépkedve, a fegyvert célra tartva lő, tölt, *céloz-tüzel-újrátölt*, miközben folyamatosan közeledik a gyülekező tömeg felé. Minden alkalommal, amikor meghúzza a ravaszt, a puska halk pukkanással sül el. Még életében nem érezte magát ennél csodálatosabban.

Jimmy Trager fájdalommal keveredő meglepetéssel a hangjában kiált fel, majd a háta ívben meghajlik, és a földre roskad. Roger Ackerman, a seggfej a karjához kap, aztán menekülni próbál. A lába megcsúszik a leveleken.

Most már mindenki tisztán látja őt a tisztáson. Nyugodtan fél térdre ereszkedik, és stabil lőpozíciót vesz fel. A levegőt sikoltások töltik be, amint ötven-hatvan gyerek próbál csótányok módjára, egyszerre minden irányba menekülni. Egyfolytában összeütköznek, átesnek egymáson, elejtik az iskolatáskájukat, elfedik a fejüket. Először senki nem tudja, merre kellene futni, kétségbeesetten kapkodják a fejüket jobbra-balra. Csak egyet tudnak teljesen biztosan. Rohanni, rohanni, rohanni kell...

– A fáknál! – kiáltja az egyik szülő.

– A parkolóban! – kiáltja egy másik.

Ő pedig csak tüzel és tölt, *céloz-tüzel-tölt*, miközben a pánik forgósél módjára ragadja magával a diákokat. Sikolyaik zenének tűnnek a fülében. Rettegésük oxigén. Azt kívánja, bárcsak soha ne érne véget ez a pillanat.

Hat találat, hét, nyolc a tisztáson és még vagy fél tucat valamivel távolabb.

Aztán drámai mozdulattal emeli a torkolatot az ég felé, és néhány pillanatig csak élvezi a csodálatos káoszt, saját, végtelen hatalmát és az óriási zűrzavart. Még soha nem érzett ehhez hasonlót. Nincs is

szó rá, és nem tudja leírni az egész testét elárasztó izgalmat sem. Aztán elmosódik előtte a világ, és csak most döbben rá, hogy nem a szél, hanem saját könnyei miatt van ez.

Még vagy tucatnyi golyó maradt a légpuskában, de sajnos nincs több ideje. A tanárok bármelyik pillanatban kirohanhatnak az épületből. A zsarukat is hívni fogják. Ő pedig különben is nagyjából elvégezte, amit akart. Csak néhány felszínes sérülést akart.

De apám, ez mekkora buli volt!

És még csak tizenkettő vagyok – gondolja. – Ez semmi!

I. KÖNYV

BRIDGEHAMPTON, 2011

1

NOA H WALKER ÓVATOSAN FELÁLL A HÁZA TETEJÉN, egy pillanatig keresi az egyensúlyát, majd leveszi Yankees-sapkáját, és a kora júniusi nap perzselő sugarai alatt letörli a verítéket a homlokáról. Soha nem volt semmi baja azzal, ha tetőt kellett javítania, de azért kicsit más volt a saját házán dolgozni. Jobban mondva azon, ahol albérletben lakik. Nem mintha sok választása lett volna, hiszen tudta, hogy ha jelzi is a tulajnak, legalább egy fél évbe fog telni, míg bármi történik. Neki pedig már nagyon elege van a vízfoltos plafonból.

Sűrű, hullámos hajába tűr. *Matthew McConaughey-stílus*, mondogatja mindig Paige, és megjegyzi mellé, hogy a teste is olyan. Noah évek óta hallgatja, hogy hasonlít a színészre, de az igazat megvallva eddig nemigen törődött vele. Pontosabban soha nem törődött semmivel, amit mások gondolnak róla. Ha törődött volna, akkor tuti, hogy már régen nem a Hamptonsben lakik.

Hallja, ahogyan a kocsibejáró murvája ropog a közeledő kocsik kerékei alatt, és meghallja az erős, kiválóan rendben tartott motor mély hangú dorombolását is. A Sag Harbor autópályától errefelé vezető, burkolatlan utakat a legjobb szándékkal sem lehet simának nevezni, tele vannak kátyúval, és néhány helyen kimondottan veszélyesek.

De nem úgy az óceánparti utak, melyek a hatalmas, 1200 négyzetméteres villákhoz vezetnek, vagyis oda, ahol az elit nyaralni szokott. Neki mondjuk nem sok rossz szava lehetett a kékvérűekre – májustól augusztusig kétszer annyit keres azzal, hogy nekik dolgozik, mint az év fennmaradó részében összesen. Megjavítja, amit meg kell. Kiássa, amit ki kell. És nyel egy nagyot, nem törődve azzal, hogy lenézik.

– Paige – mondja magában még azelőtt, hogy a koromfekete Aston Martin kabrió megáll a kocsibejáraton az ő tizenkilenc éves, felújított Harley-ja mellett. Paige nem törődik azzal, hogy ki láthatja. Talán okosabb volna, ha jobban titkolózna, azonban ott, ahol Noah lakik, az erdőben már nem nagyon fordulnak elő a gazdagok, így nem sok esély van arra, hogy látogatásának híre valahogy visszajut a férj, John Sulzman fülébe. Már csak azért sem, mert nulla esély van arra, hogy Noah szomszédai valamilyen társadalmi eseményen egészen véletlenül összefussanak vele. Az olyanok, mint ők, leginkább csak akkor látnak frakkot, amikor pingvines műsort néznek a Discovery Channelen. Az irányítószámuk ugyanaz, mégis egészen más világban élnek.

Paige kecsesen száll ki a kocsiból. Minden mozdulatából árad ez a kecsesség. Noah érzi, hogy megint eltölti a zsigeri vágyódás, ami minden alkalommal erőt vesz rajta, amikor Paige Sulzmant megpillantja. Ő azon kevesek egyike, akiknek a szépségért nem kell megszenvedni, mert adottság, nem pedig kemény munka eredménye. Fehér kalapjában és pöttyös ruhájában – egyik kezével a kalapot tartja, nehogy elfújja a szél – csak úgy süt róla, hogy a manhattani elithez tartozik. De mivel eredetileg New York állam északi részéből származik, szerencsére a viselkedésében maradt még valamennyi alázatosság és józanság.

Paige. Van benne valami, amitől Noah frissességet érez. Természetes szépség. Csillogó szőke hajával és a bombázó testével, fitos orrával és a mogyoróbarna szemével együtt. De nem csak a kinézete vonzza. A nő kimondottan éles elméjű, és ha úgy adódik, képes ki nevetni saját magát is, ami Noah szerint kimondottan megfelelő neveltetésre vall. Nem sok nála őszintébb és kedvesebb emberrel találkozott még életében.

Ráadásul az ágyban is nagyon jó.

Noah a ház hátsó részénél mászik le a tetőről, és odabent találkoznak. Paige hozzá rohan, ajkát azonnal Noah ajkára tapasztja, tenyerét a férfi meztelen mellkasára simítja.

– Azt hittem, Manhattanben vagy – mondja Noah.

Paige játékosan lebiggyeszi telt ajkait.

– Ennél azért kedvesebb üdvözlést is el tudtam volna képzelni, fiatalember! Mondjuk valami olyasmit, hogy „Paige, *annyyira* vártam már, hogy megint találkozzunk!”.

– Én *tényleg* nagyon vártam. – És ez valóban így is volt. Három éve látta először, amikor éppen a Sulzman-villa lefolyóját takarította, és a képe még nagyon sokáig ott élt benne. Aztán mindössze hat héttel ezelőtt végre minden összeállt.

A lehetőség, hogy talán megkaphatja Paige-et, mindig is lelkesítőnek, ugyanakkor félelmetesnek tűnt. Lelkesítőnek, mert még soha senkivel nem találkozott, aki hozzá hasonlóan képes lett volna lángra lobbantani benne a vágyat, és félelmetesnek is, mert John Sulzman felesége volt.

De most mindez még várhat. Tapintható a kettejük között vibráló feszültség. Noah nagy, durva kezei végigsimítanak Paige ruhájának finom anyagán, megmarkolják gyönyörű mellét, ő pedig halk kis sóhajokat hallatva próbálja lerángatni Noah farmerjának cipzárját.

– Elhagyom – mondja két, elakadó lélegzet között. – Döntöttem.

– Nem teheted – feleli Noah. – Kinyír.

Paige torkából kis nyögés tör fel, amikor Noah keze a bugyijába csúszik.

– Elegendem van belőle, hogy folyamatosan félelemben kell élnem miatta. Nem érdekel, hogy mit... hogy mit... mit... ó, Noah!

Noah ekkor ölbe veszi, majd nekinyomja a bejárati ajtónak, ami hangos csattanással vágódik be. A hangot néhány másodperccel később egy hasonló ajtócsapódás követi, ezúttal a ház belsejéből.

A nappaliba viszi Paige-et, lefekteti a szőnyegre, letépi róla a ruhát, hogy minden gomb szerteszáll, majd miközben ajka a mellére forr, nekilát lerángatni a bugyiját. Egy pillanattal később az apró holmi már félredobva hever, Paige két lába pedig Noah vállán van, nyögései egyre követelőzőbbek lesznek, míg végre élvezettel mondja ki a férfi nevét.

Noah feljebb helyezkedik rajta, és letolja a farmerjét, szabaddá téve magát. Elhelyezkedik Paige felett, és finoman behatol. A nő háta ívben meggörbül. Megtalálják a közös ritmust, előbb gyöngéden, aztán gyorsabban, az érzés pedig hullámokban árasztja el Noah testét, egyre erőteljesebben, míg már mindjárt felrobban...

És ekkor ajtócsapódást hall. Aztán még egyet.

Hirtelen megmerevedik, és felemeli a fejét.

– Van itt valaki – mondja.

2

NOA H FELVESZI AZ ALSÓGATYÁJÁT, majd feltérdel, és kicsit előre-hajolva kérdezi:

– Biztos vagy benne, hogy a férjed...

– Ki van zárva!

Ki van zárva?! John Sulzmannek szinte végtelennek tetsző források állnak a rendelkezésére, több pénze van, mint néhány kisebb országnak. Simán fizethetett valakinek, hogy mindenhova kövesse Paige-et, aki azonban annyira naiv, hogy ez eszébe sem jutna.

Noah mély lélegzetet vesz. Pulzusa lelassul, ereiben megfagy a vér. Megkeresi a farmerjét, kést húz elő a farzsebből.

– Most menj fel, és rejtőzz el! – mondja Paige-nek.

– Nem megyek sehova.

Noah ezen a ponton inkább nem bonyolódik vitába. Paige amúgy sem hallgatna rá.

Különben pedig tutira nem a nő miatt jöttek. Őt akarják.

Mozgást hall odakint. Nem beszédhangot és nem is olyasmit, amit szándékosan keltene valaki, és ez nem valami jó hír – mert az ismeretlen bejelentés nélkül érkezik. Noah, még mindig mélyen

lehúzódba kisiet a nappaliból. Látja, hogy több alak is mozog az üvegen túl, néhányan a ház oldala felé sietnek, mások a bejárati ajtó felé indulnak.

Egy kisebb hadsereg készül lerohanni a házát, neki meg csak egy, a tetőmunkálatokhoz használt kés van a kezében.

Most már a folyosón áll, szemben a bejárati ajtóval. Nem sok értelme volna megpróbálni elbújni. Biztosan megtalálják, csakhogy akkor már akcióra készen, egymást fedezve, lövésre készen tartott fegyverrel. Nem, az egyetlen esélye, ha akkor kapja el őket, amikor megpróbálnak észrevétlenül bejönni a bejárati ajtón abban a reményben, hogy rajtakapják a szeretőket, és Noah ennek megfelelően felkészületlen lesz. Meg kell lepnie őket, megsebesíteni, aztán olyan gyorsan menekülni, ahogyan csak lehet.

Hallja, hogy a hátsó ajtó ugyanabban a pillanatban csapódik be, amikor a bejárati ajtó gombja fordulni kezd. Két irányból egyszerre jönnek. Így neki szinte semmi esélye.

De úgy van vele, hogy nincs vesztenivalója, így inkább erősebben markolja a kést, és vár.

Egyik lábával hátralép, és úgy támaszkodik meg, ahogyan a sprinterek szoktak a rajtgépben. Készen áll, hogy teljes erőből előrevesse magát abban a pillanatban, amikor az ajtógomb befejezi a fordulatot. Szíve a torkában dobog, mert ebben a pillanatban kinyílik az ajtó.

Elrúgja magát, és már éppen lendítené a kezét, hogy a késsel alulról, felfelé támadjon...

...egy nő lép be, vörös haj, farmer, golyóálló mellény, pisztolyát kinyújtott karral tartja az oldala mellett, a nyakában láncra akasztott jelvény csüng...

...*Jelvény?*...

...Noah próbál megállni, térdre zuhan, de tovább csúszik. A nő azonnal felé pördül, és felemeli a lábát, Noah pedig egy pillanatra teljesen tisztán látja a cipő talpát, mielőtt az arcába csapódik. Hátrabicsaklik a feje. Teste hátratántorodik, koponyája keményen csattan a padlón, szeme előtt megannyi csillag és kusza vonalak árasztják el a mennyezetet.

– Dobja el a kést, vagy lövök! – kiáltja a nő. – Rendőrség!

Noah csak pislog, szíve még mindig vadul zakatol. *Rendőrség?*

Zsaruk?

– Dobja el a kést, Noah! – ismétli meg a vörös hajú zsaru, és mögötte még sokkal több egyenruhás jön be a házba.

– Jézusom, jól van már! – feleli Noah, és a kés koppanva hull a földre. Száját vér önti el. Orrába és szemébe kízó fájdalom hatol.

– Ne mozduljon! – kiáltja egy másik egyenruhás Paige-nek. – Fel a kezekkel!

– Ne bántsák! – szólal meg Noah. – Ő nem csinált semmit...

– Noah, ha még egyszer ellenáll nekem, a kórházban találja magát. – Feleli a vörös csaj, és Noah mellkasára lép. Még ebben a helyzetben is, annak ellenére, hogy a feje majd szétszakad, és a szívét rettegés markolja, megakad a szeme ezen a zsarun, szikrázó kék szemén, szorosan hátrafogott, csillogóan vörös haján. Csak úgy süt belőle a magabiztosság.

– Mi... mi ez? – Ennyit sikerül kinyögnie. Először megkönnyebbulést érez, hogy most már biztosan senki nem fogja megölni, de az érkező újabb zsaruk láttán ez nagyon gyorsan tova is száll. Legalább tíz egyenruhást számol össze. Mindegyik golyóállóban, állig felfegyverkezve.

Miért?

– Ehhez nincs joguk! – kiabálja Paige a szomszéd szobából. Amolyan félig tiltakozásként, félig kioktatásként hangzik, pontosan úgy, ahogyan egy kőgazdag valakitől elvárja az ember – aki annyira tele van, hogy a zsaruktól sem kell tartania.

Noah szeme előtt még mindig elfolyik a világ, és nem lát mást, csak a vörös hajú rendőrnőt. Megvetően néz le rá. Ő alsógatyában, hanyatt heverve fekszik a földön, a csaj lába a mellkasán, és máris érzi, hogy az iménti rúgástól igen tisztességes mokesz fog megjelenni a szeme alatt. Amikor azonban meghallja Paige hangját, valami elpattan benne.

– Ez az *otthonom* – sziszegi, és ujjai ökölbe szorulnak. – Ha valami bajuk van velem, akkor idejönnek, bekopognak, és közlik velem.

– Bajunk van magával, Noah – feleli a zsaru. – Most jobb?

Noah elkapja Isaac Marks nyomozó pillantását. Ők ketten évek óta ismerik egymást. Még a suliból. Marks reakciója kimerül egy alig észrevehető vállrándításban.

A vörös utasítja Noah-t, hogy forduljon hasra. Megbilincseli, majd talpra rángatja. A hirtelen mozdulat meg az iménti fejrúgás miatt Noah alól kis híján kifordul a lába.

– Ez nevetséges – mondja. – Dr. Redmond megint azzal vádol, hogy elloptam a Rolexét? Csak mondják meg neki, hogy nézzen be a kanapé párnája alá. – Nem ez lett volna az első eset, hogy valami csilliárdos elhányja a holmiját, és azonnal a személyzetet gyanúsítja a lopással. Egy producer egyszer azt állította, hogy csakis Noah nyúlhatta le a golfütőjét, és csak később döbbsent rá, hogy a kocsija csomagtartójában hagyta. – Biztosak benne, hogy ennyien el bírnak majd bánni velem?

– És ezért jött nekem késsel? – kérdezte a vörös. – Mert azt hitte, hogy egy órával kapcsolatban akarok beszélni magával?

– Pontosan tudja, hogy nem egy Rolexről van szó. – Noah felismeri a hangot még mielőtt Langdon James lassú léptekkel bejönne. Több mint tizenöt éve ő a Southamptoni Városi Rendőrség rendőrfőnöke. A tokája mostanra a gallérja lett, pocakja az öve fölött bugygyan ki, a haja pedig teljesen megőszült, a mély hang azonban nem változott, és megmaradt a vastag pajesz is.

Mi a fenét keres itt a rendőrfőnök?

– Murphy nyomozó – fordul a főnök a vörös felé. – Vigye be az őrsre! Én majd intézkedem a házkutatásról.

– Megtudhatnám végre, hogy mi folyik itt? – kérdezi hangosan Noah, de nem tudja elfojtani a hangjában remegő félelmet.

– Boldogan – feleli a főnök. – Noah Walker! Melanie Phillips és Zachary Stern meggyilkolásának vádjával letartóztatom.

3

MELANIE PHILLIPS TEMETÉSÉRE NAGYON SOKAN JÖTTEK EL – anynyira, hogy megtöltötték a presbiteriánus templomot, és még az utcán is sokan álltak. Húszéves volt, amikor meggyilkolták, és életének minden napját Bridgehamptonben töltötte. Szegény lánynak esélye sem volt világot látni, bár akadnak, akik számára a szülőváros jelenti az egész világot. Talán Melanie is ilyen ember volt. Talán tényleg nem akart mást, mint pincérnősködni a Tasty's Dinerben, homárt felszolgálni a turistáknak és helybelieknek, valamint a nagy ritkán erre tévedő gazdag pároknak, akik egy ital erejéig megmártóznak a „helyi légkörben”.

Azonban ahogy kinézett, legalábbis a fényképei alapján, ennél valószínűleg sokkal nagyobb tervei voltak. Egy ilyen fiatal nőnek, akinek ennyire gyönyörű barna haja van, és akinek a vonásait mintha szobrász faragta volna, magazinok címlapján lett volna a helye. Kétségtelen, hogy emiatt ragadta meg Zach Stern figyelmét is. A férfi tehetségkutató ügynökséget vitt, partnerei között akadt néhány A listás sztár, magánrepülőgéppel járt, és időről időre szívesen lógott a Hamptonsban.

Na és persze, a gyanú szerint, ez keltette fel Noah Walker figyelmét is, akiben a jelek szerint ugyancsak vonzalom ébredt az ifjú Melanie iránt, és ennek megfelelően valószínűleg nem nézte jó szemmel a viszonyát Zachkel.

Mindössze négy éjszaka telt el azóta, hogy Zach Sternt és Melanie Phillipset holtan találták abban a házban, amit Zach bérelt ki egy teljes hétre. Brutális gyilkosság volt – olyannyira, hogy Melanie-t zárt koporsóban ravatalozták fel.

A tömeg tehát csak részben volt Melanie népszerűségének köszönhető, hiszen – tekintve, milyen hírneve volt Hollywoodban Zachnek – a média is kiemelt figyelemmel kísérte a dolgot.

Na és persze, ha jól hallottam, ugyancsak fontos volt az a körülmény, hogy a gyilkosságokra éppen a helyiek által mind Gyilkos Ház néven emlegetett Ocean Drive 7. szám alatti házban került sor.

Mostanra mindenki átment a közvetlenül a templom mellett lévő temetőbe. Akiknek nem sikerült bejutniuk a templomba, most a temető déli bejárata körül gyülekeznek, ott, ahol majd Melanie-t örök nyugalomra helyezik. Ha a média munkatársait is beleszámoljuk, lehetnek vagy háromszázan. Igaz, az újságírókat többnyire sikerül tisztas távolságban tartani, még akkor is, amikor fényképet próbálnak készíteni.

A déli nap olyan szikrázóan fényes, hogy még napszemüvegben is hunyorognom kell, és ez nem könnyíti meg a dolgom. Azért jöttem ide, mert szét akartam nézni a jelenlévők között, kíváncsi voltam, hogy ösztöneim bejeleznek-e valakire. Ezek a beteg állatok néha eljönnek a temetésekre, mert szeretik látni, milyen fájdalmat okoztak. Így az ehhez hasonló esetek után bevett szokás, hogy a zsaruk is kijönnek és széjjelnéznek.

– Elmondaná még egyszer, hogy miért kellett idejönnünk, Murphy nyomozó? – szólal meg mellettem a társam, Isaac Marks.

– Szeretném leróni a tiszteletemet.

– Nem is ismerte Melanie-t – feleli.

Igaz. Senkit nem ismerek itt. Valamikor régen a családommal minden nyáron itt voltunk vagy három héten keresztül június-július magasságában. Langdon bácsival és Chloe nénivel laktunk. Az akkoriban gyűjtött emlékeknek – a tengerpartnak, a hajózásoknak és a mólóról való pecázásoknak – nyolcéves koromban szakad vége.

Utána, nem tudom, miért, de a családom már nem jött ide többé. És kilenc hónappal ezelőttig, amikor is csatlakoztam a rendőrség kötelékéhez, tizennyolc hosszú éven keresztül a lábamat sem tettem be a Hamptonsbe.

– Jó lenne barnulni is egy kicsit – mondom én.

– Arról nem is beszélve – folytatja Isaac, megjegyzésemmel mit sem törődve –, hogy a rossziút ez esetben már őrizetbe vettük.

Ez is igaz. Tegnap letartóztattuk Noah Walkert. Holnap lesz a tárgyalása az óvadékról, de esélye sincs arra, hogy a bíró egy kettős gyilkosság vádjával kiengedje.

– És ha még szeretném fokozni, azt is megjegyezném, hogy ez nem is a maga ügye – zárja le a gondolatmenetet Isaac.

Újra beletalált. Önként jelentkeztem ugyan, hogy vezetem a Noah-t letartóztató különítményt, az ügyet azonban nem kaptam meg. Olyannyira, hogy a rendőrfőnök – az imént már említett Langdon bácsi – személyesen vette magához. A város, különösen a nyafka milliomosok kis híján egyszerre fosták tele a gatyájukat, amikor kiderült, hogy az ő békés kis menedékükben valaki brutálisan meggyilkolta Zach Sternt, megannyi ünnepelt sztár ügynökét. Ez az ügy éppen olyan, ami, ha nem vigyáz, egy főnök karrierjét is derékba

törheti. Azt is hallottam, hogy a városi közgyűlés felügyelője óránként hívogatja és kér tőle jelentést.

Szóval akkor miért vagyok itt, egy olyan ember temetésén, akit nem ismertem, egy olyan ügygel kapcsolatban, ami nem az enyém? Mert unatkozom. Mert amióta a New York-i rendőrségtől eljöttem, nem vettem részt semmilyen akcióban. És mert nyolc év alatt több gyilkossági ügyet kezeltem, mint Bridgehampton összes zsaruja együttvéve. És ezzel az egésszel csak azt akarom mondani, hogy nagyon szerettem volna megkapni az ügyet, amikor pedig nem ez történt, nagyon rosszul esett.

– Az ki? – biccentek a túloldalon álló férfi felé, aki kimondottan furcsán fest zöld sapkában, hosszú, egyenes szálú hajával és szakadt ruhájában. Mélyen ülő szem, kifürkészhetetlen tekintet. Folyamatosan egyik lábáról a másikra áll, képtelen nyugton maradni.

Isaac lejjebb tolja a napszemüvegét, hogy jobban megnézhesse a pasit.

– Ja, az Aiden Willis – feleli. – A templomban dolgozik. Valószínűleg ő ásta ki Melanie sírját.

– Így ránézésre az éjszakát is benne töltötte.

Isaac halkán nevet.

– Most komolyan, Murphy! Gyanúsítottakat keres? Az alapján, amit az ügyről tud, ami egy nagy túró, úgy érzi, hogy mégsem Noah Walker a tettes?

– Ezt egy szóval sem mondtam – válaszolok.

– De nem is cáfolta.

Ezen egy kicsit eltöprengek. Természetesen igaza van. Mégis mi a fenét tudok én Noah Walkerről és az ellene szóló bizonyítékokról? Tény, hogy elsőre nem olyan embernek láttam, aki képes volna elkövetni egy ilyen brutális kettős gyilkosságot, ugyanakkor tisztában

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

vagyok vele, hogy a kép, amit az emberek önmagukról mutatnak, csak ritkán egyezik a valósággal. Egyszer elkaptam egy alsó tagozatos tanítót, aki heroint árult a felsősöknek. Egy tinédzser önkéntest, aki a kórház pincéjében a hullákat kúrta. Soha nem lehet tudni, ki-ben mi rejtőzik. Noah Walkerrel ráadásul mindössze fél óra erejéig találkoztam.

– Menjen haza! – jegyzi meg Isaac. – Vagy menjen edzeni...

– Már reggel megvolt.

– ...vagy nézze meg az óceánt...

Nemegyszer láttam már. Egy ilyen nagy vizes izé.

– ...vagy igyon egyet valahol!

Aha, egy pohár bort teljesen biztosan látok a saját jövőmben. Először azonban még tennem kell egy kis kitérőt – olyat, amitől talán sokkal nagyobb bajba kerülök.